

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/164/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616209815
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6616209815.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudcov JUDr. Evy Dzurikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobkyne: S. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, štátna občianka SR, zast. JUDr. Henrieta Čabanová, advokátka, so sídlom Lučenec, M. Rázusa 35, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 3.250,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 12Csp/25/2016 - 92 zo dňa 31. 01. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 12Csp/25/2016 - 92 zo dňa 31. 01. 2017 potvrdzuje.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.250,- Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.250,- Eur od 29. 07. 2016 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému ďalej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 195,- Eur na určený účet, rovnako v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume spolu 3.250,- Eur na tom skutkovom a právnom základe, že uzatvorila so žalovaným dve zmluvy o úvere, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; v prípade prvej zmluvy č. XXXXXXXXXX jej bol poskytnutý úver vo výške 350,- Eur a na ktorý zaplatila žalovanému sumu 2.000,- Eur, rovnako v prípade druhej zmluvy jej bol poskytnutý úver vo výške 900,- Eur a na ktorý zaplatila žalovanému celkom 2.500,- Eur, obe tieto zmluvy treba posudzovať ako zmluvy o úvere, ktoré sú bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z., keď v prípade prvej zmluvy, vzhľadom na neplatnosť dohody o výške úrokovej sadzby pre jej rozpor s dobrými mravmi, navyiac absentuje povinný údaj podľa § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. účinný ku dňu uzatvorenia zmlúv, keď v oboch zmluvách je uvedená len úroková sadzba spotrebiteľského úver, avšak podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, v zmluve absentujú. V zmluve o spotrebiteľskom úvere je navyiac uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, čo v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobuje, že spotrebiteľské úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Súd teda uzavrel, že žalovaný ako veriteľ sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne, či už z titulov, že zmluvy o úvere je možné považovať za bezúročné a bez poplatkov, resp. z titulov, že ročná úroková sadzba je uvedená v rozpore so zákonom, a preto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať. Súd poznamenal, že aj keď by obe zmluvy o spotrebiteľských úveroch boli uzatvorené v súlade so zákonom, z titulu zmluvy o úvere uzatvorenej dňa

18. 01. 2013 mala žalobkyňa vrátiť žalovanému sumu 588,- Eur a z titulu zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 10. 07. 2013 sumu 1 764,- Eur, čo je spolu 2.352,- Eur, zaplatila však 4.500,- Eur, čo medzi stranami sporné nebolo. Aj z tohto titulu sa žalobca bezdôvodne obohatil, nakoľko získal majetkový prospech získaný zo strany žalobkyne bez právneho dôvodu, resp. z neplatného právneho dôvodu. V súlade s ustanovením § 517 ods. 1, 2 OZ súd priznal žalobkyni úrok z omeškania počnúc dňom od 29. 07. 2016 v zmysle žaloby, keď súd zistil, že žalovaný sa dostal do omeškania už skôr. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením. Plne úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Pretože žalobkyňa bola oslobodená od platenia súdneho poplatku, prešla povinnosť zaplatiť súdny poplatok na neúspešného žalovaného, preto mu súd uložil túto povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 195,- Eur na určený účet.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal, že rozsudok súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil, keďže sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. K náležitosti Zákona o spotrebiteľských úveroch uviesť RPMN poukázal na to, že žalobkyňa bola pri podpise zmluvy upovedomená o rozdielnej, nie však nesprávne uvedenej RPMN. Zákon č. 129/2010 Z. z. hovorí o bezúročnosti a bezpoplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v prípade RPMN, ktorá je uvedená nesprávne alebo absentuje. Ani jeden z týchto prvkov nebol naplnený, a preto zmluvu nemožno považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Nemožno hovoriť o uvádzaní žalobkyne do omylu, pretože jej bol jasne vysvetlený rozdiel medzi RPMN v prípade, ak si požiada o uplatnenie splátkového kalendára a nedodrží splátku tak, ako sa uvádza na prednej strane zmluvy.

3. K Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX uvádza, že sa spotrebiteľ s veriteľom dohodli, že spotrebiteľ zaplatí celkovú čiastku 588,- Eur, ak nie je dohodnuté inak, do 22. 01. 2014. To znamená, že bola dohoda o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti dňom 22. 01. 2014. Preto nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Následne však dlžník požiadal v ten istý deň o možnosť využitia splátkového kalendára - dohody o plnení v splátkach, s touto bol dlžník oboznámený a zaviazal sa uhradiť celkovú čiastku v 12-ich pravidelných mesačných splátkach, počnúc dňom 22. 02. 2013. To znamená, že aj v tomto prípade sa dlh stal splatným rovnako dňa 22. 01. 2014. Postup, ktorý veriteľ zvolil, nemožno považovať za nezákonný, pokiaľ veriteľ dodržiava informačnú povinnosť a kroky v súlade so zákonom, čo v tomto prípade bolo jasne preukázané. Pokiaľ žalobca napáda poplatok za poskytnutie peňažných prostriedkov, uvádza, že ročná percentuálna miera nákladov je stanovená v spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX vo výške 96 %, táto je uvedená správne a vypočítaná v zmysle platných právnych predpisov. V zmluve je odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 170,55 Eur, čo predstavuje RPMN vo výške 96 %. Spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška priemernej ročnej RPMN ku dňu podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je 40,60 %.

4. K druhej Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX uviedol, že sa spotrebiteľ zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 1.764,- Eur, ak nie je dohodnuté inak, do 18. 07. 2014. Nemožno teda hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny. Zaviazal sa zaplatiť dlh jednou splátkou s termínom splatnosti dňa 18. 07. 2014. Následne požiadal o možnosť využitia splátkového kalendára - dohody o plnení v splátkach, dlžník bol oboznámený o všetkých náležitostiach, ktoré v nej boli uvedené. Zaviazal sa teda uhradiť celkovú čiastku v 12-ich mesačných pravidelných splátkach vo výške 147,- Eur vždy k 18. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 18. 08. 2013. Je tak zrejmé, že dlh sa stal splatným 18. 07. 2014. Ročná percentuálna miera nákladov bola stanovená vo výške 96 %, táto bola vypočítaná v zmysle platných právnych predpisov. Spoločnosť poskytla klientovi pred podpísaním zmluvy a aj pri jej podpísaní pravdivé, riadne a úplné informácie. Dohodnutá odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 511,65 Eur predstavuje RPMN vo výške 96 % ročne, výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutí spotrebiteľský úver ku dňu podpísania zmluvy bola vo výške 39,20 % ročne. Poukazuje na to, že v čase uzatvorenia zmluvy zákon nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 01. 06. 2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov sa riadila podľa podpisov účinných do 31. 05. 2014. Regulácia odplaty sa riadi § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. V čase poskytovania úveru bolo na trhu mnoho subjektov vystupujúcich ako veritelia, klient uzatvoril zmluvu o úvere so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o., slobodne, vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni a ani za

nápadne nevýhodných podmienok, čo potvrdil svojím podpisom. Pokiaľ ide o dohodnutý poplatok za spracovanie zmluvy, poukazuje na to, že slovenské právo a slovenský zákonodarca takýto poplatok nielenže pripúšťa, ale ho aj výslovne uvádza. Záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektoch nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami, je logický vzhľadom na vyššie podnikateľské riziko takýchto nebankových veriteľov. Žalobcom tvrdenú neprijateľnosť poplatku nemožno vyvodiť ani zo samotného Zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyiac poukazuje na neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú predstavuje existencia veci rozhodutej, na ktorú je súd povinný prihliadať počas ktorejkoľvek časti konania. O platnosti jednotlivých častí Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX (teda či bola bezúročná a bezpoplatková alebo nie) už bolo rozhodnuté dňa 19. 11. 2014 rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, pod sp. zn. SRSAspA 13423/14, ktorý už nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Súd mal v tejto časti konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Žalovaný tvrdil, že v tomto prípade zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon a razantne odmieta, že by z jeho strany k bezdôvodnému obohateniu došlo. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne uviedla, že súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe v celom rozsahu vyhovel. Rozhodnutie súdu nemožno považovať za neodôvodnené, pretože súd pri ich výklade a aplikácii zákonných predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich význam a účel. Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že samotná skutočnosť, že žalovaný sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, rovnako to neznamená, že sporová strana má byť v konaní pred všeobecným súdom úspešná a že rozhodnutie bolo vydané v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu práva sporovej strany (na spravodlivý súdny proces) nepatrí ani to, aby súd prebral alebo sa riadil výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá samotná sporová strana.

6. K bodu III. odvolania, kde žalovaný uvádza, že žalobca bol pri podpise zmluvy upovedomený o rozdielnej, nie však nesprávne uvedenej RPMN, preto nebol naplnený ani jeden z prvkov, pre ktorý možno zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov žalobkyňa poukazuje na skutočnosť, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ. Nesmie sa teda priečiť dobrým mravom, inak ide o absolútne neplatný právny úkon v tejto časti. Úroková sadzba v oboch zmluvách o úvere predstavuje úrok, ktorý bol v rozpore s dobrými mravmi a poctivými obchodnými zvyklosťami a predstavuje tak nekalú obchodnú praktiku. O takýto stav ide za predpokladu, že dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31. 07. 2009). Priemerné úrokové miery z úverov zverejnené Národnou bankou Slovenska v čase podpisu oboch zmlúv pre nové obchody boli v obdobných zmluvách na úrovni 7,98 % ročne, čo znamená, že takýto úrok by predstavoval ročne sumu vo výške 27,93 Eur. Aj napriek skutočnosti, že z predložených listinných dôkazov nevyplýva, aká bola výška dojednaných úrokov v prvej zmluve, je zrejmé, že žalovaný navýšil úrokovú sadzbu, čo predstavuje rozpor s dobrým mravom v záujme neprímerane sa obohatiť na úrok slabšej zmluvnej strany, teda na spotrebiteľa. Vzhľadom na to má žalobkyňa za to, že obe zmluvy v časti dojednaného úroku sú absolútne neplatné, pretože výška RPMN je podmienená úrokovou sadzbou, ktorá bola dojednaná v rozpore s požiadavkou dobrých mravov a analogicky obe zmluvy sú neplatné aj v časti RPMN. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Súdného dvora EÚ zo dňa 16. 11. 2010 vo veci POHOTOVOSTĚ, s.r.o., C-76/2010, kde bolo Súdnym dvorom EÚ rozhodnuté, že vnútroštátny súd má v každom štádiu konania aj bez návrhu posúdiť nekalé povahy sankcií a nielen sankcií, ale akýchkoľvek zmluvných dojednaní. Súdna prax tiež zaujala jednoznačné stanovisko, podľa ktorého RPMN má byť v zmluve vyjadrená jedným číslom a nie rozpätím „od - do“ s tým, že presná výška bude určená až po poskytnutí úveru. Právne neúčinné, teda neplatné, je aj prehlásenie spotrebiteľa, že súhlasí s tým, že mu presná výška bude oznámená veriteľom až po poskytnutí úveru, keďže týmto sa spotrebiteľ vzdáva svojho práva v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch poznať ešte pred podpisom zmluvy výšku RPMN, pričom podľa § 9 ods. 6 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy sa takéhoto práva vzdať nemôže. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že dlžník nebol uvedený do omylu a bol mu jasne vysvetlený rozdiel medzi RPMN v prípade, ak požiadava o uplatnenie splátkového kalendára, poukázala žalobkyňa na záver prijatý Národnou bankou Slovenska a Ministerstvom financií SR, v zmysle

ktorého je neprijateľné, aby na spotrebiteľa štandardnou zmluvnou podmienkou bolo prenášané dôkazné bremeno oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a splnenia si povinnosti veriteľa zo zákona. V tejto súvislosti žalobkyňa uvádza, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by ju skutočne poučil a informoval v rozsahu uvedenom v § 4 zákona č. 129/2010 Z. z., v tejto súvislosti dala do pozornosti zložitú naformulovanú zmluvu, ktorá je pre bežného spotrebiteľa nedostatočne jasná a nedostatočne zrozumiteľná, a to nie len z dôvodu drobného písma, ale aj pre zložitú formuláciu zmluvných dojednaní, pričom ich porušenie má pre spotrebiteľa závažné dôsledky. Argumentáciu žalovaného, uvedenú v bode 3 a 4 odvolania, označuje za krajne účelovú a tendenčnú. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie správne obe zmluvy posúdil ako bezúročné a bez poplatkov.

7. Pokiaľ žalovaný poukazuje na neodstrániteľnú prekážku podmienky konania s odkazom na rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu vo veci zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, uvádza, že v žiadnom svojom písomnom podaní žalovaný existenciu tohto rozhodcovského rozsudku nespomenul, avšak ho ani nepreukázal. Navyše tvrdí, že medzi stranami nebola platne uzavretá rozhodcovská zmluva alebo rozhodcovská doložka, ktorá by zakladala právomoc uvedeného rozhodcovského súdu, a preto aj v zmysle judikatúry treba prípadne takéto rozhodnutie považovať za akt nulitný, neexistujúci a nesplňajúci podmienky materiálnej vykonateľnosti.

8. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon, uvádza, že sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil z dôvodu, že obe zmluvy treba považovať za bezúročné a bez poplatkov, pričom na prvú zmluvu namiesto sumy 588,- Eur zaplatila sumu 2.000,- Eur a na druhú zmluvu namiesto sumy 1.764,- Eur sumu 2.500,- Eur. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

9. Žalovaný ako reakciu na vyjadrenie k odvolaniu doručil súdu kópiu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., sp. zn. SR13423/14.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ako sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania ktoré mu predchádzalo a dôvodov odvolania, nezistil v konaní súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V predmetnej veci neboli zistené žiadne okolnosti spochybňujúce správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Okresný súd venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, zistený skutkový stav má základ v spoľahlivom a dostatočnom dokazovaní. Dôvody, pre ktoré rozhodol súd prvej inštancie rozobral v odôvodnení napadnutého rozsudku. S týmito sa v celom rozsahu odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie pri svojom závere o dôvodnosti žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzal zo záveru, že v prípade oboch zmlúv o úvere, ktorú uzatvorila žalobkyňa so žalovaným (zmluva č. XXXXXXXXXX a zmluva č. XXXXXXXXXX) sú zmluvami o spotrebiteľskom úvere, a preto sa na ne vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, podľa ktorého pri oboch týchto zmluvách treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to z dôvodu, že v zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 18. 01. 2013 absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i), hoci obsahuje úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, neobsahuje podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná. Navyše mal súd preukázané, že priemerné úrokové miery v spotrebiteľských úveroch pre úvery poskytované do jedného roka vo období január 2013 boli úročené úrokovou sadzbou 7,98 % ročne, pričom žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyňu ako dlžníčke úver pri úrokovvej sadzbe 39,15 % ročne, teda navýšil úrokovú sadzbu

v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. aj z tohto dôvodu je potrebné úrok považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

13. Pokiaľ ide o zmluvu o úvere uzavretú dňa 10. 07. 2013 č. XXXXXXXXXX, súd zistil, že aj keď táto zmluva obsahuje úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, neobsahuje podmienky upravujúce jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorú je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná. Úroková sadzba bola daná vo výške 39,15 %, hoci pre spotrebiteľské úvery v uvedenom období sa táto pohybovala na úrovni 9,75 % ročne. Súd prvej inštancie z toho vyvodil, že úroková sadzba je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka.

14. V prípade oboch zmlúv o úvere okresný súd poukázal na praktiku veriteľa, ktorý s dlžníkom uzatváral v jeden deň zmluvu o úvere, a zároveň aj dohodu o plnení v splátkach k týmto zmluvám. Týmto spôsobom došlo k navýšeniu RPMN uvedenej pôvodne vo výške 96 % na 300,29 %. Súd prvej inštancie takúto praktiku označil za nekalú obchodnú praktiku vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a môže viesť spotrebiteľa do omylu v otázke výhodnosti spotrebiteľského úveru.

15. Odvolací súd uvedené zásadné dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie považoval úvery z oboch spotrebiteľských zmlúv za bezúročné a bezpoplatkové, hodnotí ako správne. Odvolací súd k otázke primeranosti výšky zmluvných úrokov poukazuje na problematiku dobrých mravov, ktorá úzko súvisí aj s doktrínou o neprípustnom, resp. neprimeranom znevýhodnení založenom právnym úkonom, typickou práve v prípade tradičnej „úžery“. Výšku odplaty za poskytovanie finančných prostriedkov je preto potrebné hodnotiť nielen z hľadiska platnosti jej dojednania v zmysle určeného zákonného ustanovenia, ale aj z hľadiska toho, či takto dojednaná odplata v podobe úrokov z úveru neodporuje všeobecnej predstave primeranosti za zachovania základných zásad, na ktorých je občianske právo postavené, teda okrem iného aj na zachovaní zásady ekvity. Platí, že neprimerane vysoký úrok je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. Obdobne v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 sa uvádza, že neprimeranou a odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov dojednaná medzi veriteľom a dlžníkom, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Tu treba prísvedčiť súdu prvej inštancie, že vzhľadom na zistenú priemernú úrokovú mieru v spotrebiteľských úveroch v dotknutom období navýšil veriteľ úrokovú sadzbu vo výške 39,15 % ročne v neprospech spotrebiteľa, správne potom vyhodnotil túto skutočnosť tak, že je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka, je teda neplatná a možno dospieť k záveru, že tento údaj (zákonná náležitosť) v zmluve chýba. Preto je úver postihnutý sankciou uvedenou v ustanovení § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Rovnako podľa § 11 ods. 1 písm. d) tohto zákona je zmluva posudzovaná ako bezúročná a bez poplatkov, pretože je v nej uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, a to v oboch posudzovaných prípadoch. Pokiaľ potom dospel súd prvej inštancie k záveru, že uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je v celom rozsahu dôvodný, je takéto právne posúdenie správne a zákonné tak, ako v napadnutom rozsudku odôvodnil okresný súd.

16. Z vyššie uvedených dôvodov potom neobstoja odvolacie námietky smerujúce k RPMN uvedené v bode III. Pokiaľ ide o dôvody odvolania vyjadrené v ods. IV. nazvané „k administratívneho poplatku“, odvolací súd len stručne uvádza, že súd prvej inštancie samostatne výšku administratívneho poplatku nehodnotil, preto ani odvolací súd nemá dôvod sa týmto zaoberať, nemôže totiž preskúmať niečo, čo nie je v napadnutom rozsudku vysvetľované. Podstatné pri tomto je, že okresný súd správne vyhodnotil zmluvu ako zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, preto je nadbytočné sa touto otázkou administratívneho poplatku konkrétne zaoberať. Odvolací súd však okrajovo podotýka, že v zmluve dohodnutá výška administratívneho poplatku (170 Eur pri požičanej sume 300 Eur, resp. 511,65 Eur pri požičanej sume 900 Eur), rovnako nemôže byť považovaná za primeranú.

17. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalovaného uvedenú pod bodom V. „res iudicata“, odvolací súd konštatuje, že z predloženého rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR13423/14 je zistené, že v tomto žalovala POHOTOVOSTĚ, s. r. o., žalovanú S. L. o zaplatenie sumy 549,25 Eur s príslušenstvom, ktorá pozostávala jednak z istiny 6 Eur, známeho úroku vo výške 36,70 Eur, poplatku vo výške 170,55 Eur, ďalej úroku 39,15 % ročne a úroku z omeškania 8 % ročne, ďalej zmluvnej pokuty vo výške 312 Eur a poplatku za upomienky vo výške 24 Eur. Aj keď sa tento stály rozhodcovský rozsudok týkal zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, nemožno mať za to, že šlo o res iudicata, a to najmä z dôvodu,

že žalovaný ani v odvolacom konaní nepreukázal, že by medzi sporovými stranami bola uzavretá platná rozhodcovská zmluva, resp. platná rozhodcovská doložka. Z predložených dvoch úverových zmlúv táto skutočnosť zistená nebola. Preto na túto tvrdenú vadu konania odvolací súd neprihliadol s poukazom na už citovaný právny názor vyjadrený okrem iného aj vo viacerých súdnych rozhodnutiach (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/27/2011 zo dňa 29. 01. 2015 - neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej).

18. K námietke odvolateľa ohľadne nepreskúmateľnosti rozsudku a nedostatočného odôvodnenia odvolací súd s týmto nesúhlasí, z predmetného rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie vysvetlil a uviedol v napadnutom rozsudku nielen dôvody a argumenty uvádzané žalobkyňou, ale uviedol aj argumenty uvádzané žalovaným (ods. 28 až 40 rozsudku), správne tieto vyhodnotil, napadnutý rozsudok spĺňa všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 220 CSP. Nemožno ho preto považovať za nepreskúmateľný tak, ako sa to snaží vyvodiť odvolateľ.

19. Vzhľadom na to, že podľa záveru odvolacieho súdu je rozhodnutie súdu prvej inštancie riadne a presvedčivo odôvodnené, odvolací súd považuje ako výrok, tak aj odôvodnenie napadnutého rozsudku za vecne správne, a preto ho s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

20. V odvolacom konaní bola úspešnou sporovou stranou žalobkyňa, preto jej odvolací súd podľa § 396 ods. 1 s použitím § 262 a § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

21. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).